

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **V. H. N.**, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2016, č. j. CPR-15564-2/ČJ-2016-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 11. 2016, č. j. 78 A 27/2016 – 20, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 11. 2016, č. j. 78 A 27/2016 – 20, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností žalobce (dále také „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 11. 2016, č. j. 78 A 27/2016 – 20, (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2016, č. j. CPR-15564-2/ČJ-2016-930310-C235, (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 11. 5. 2016, č. j. KRPE-12673-46/ČJ-2016-170022-SV, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno (dále „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 roky.

Stěžovatel v kasační stížnosti požádal, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Žádost o odkladný účinek nezdůvodnil samostatně, nicméně odkázal na skutečnosti uvedené v kasační stížnosti a závažná pochybení při rozhodování soudu. Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel považuje uložení správního vyhoštění za opatření zcela nepřiměřené s ohledem na jeho soukromý a rodinný život, kdy má na území České republiky celou svou rodinu.

K tomuto návrhu žalovaný uvedl, že s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, a tato skutečnost byla řádně prokázána. Žalobce v návrhu na odkladný účinek uvádí, že by jeho nucený návrat do země původu znamenal citlivý zásah do rodinného soukromého života. Žalovaný k tomu uvádí, že v průběhu vedeného správního řízení nebyly prokázány takové skutečnosti, které by umožnily aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce je ve věci vedeného řízení zastupován právním zástupcem, a proto není jeho setrvání na území i po dobu vedeného řízení o kasační stížnosti, nezbytné.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelův návrh je důvodný a **přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.**

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *„kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.“* Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu, že na území České republiky pobýval v období od 2. 5. 2015 do 13. 2. 2016 bez víza či jiného platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn a současně opakovaně porušoval právní předpis tím, že byl v období od 1. 1. 2011 do 13. 2. 2016 řešen celkem v 7 případech orgány Policie České republiky pro přestupkové jednání podle zákona o pobytu cizinců a podle zákona o provozu na pozemních komunikacích. Stěžovatel na území České republiky pobýval od roku 2006 za účelem podnikání. Poslední žádosti o prodloužení povolení k pobytu nebylo rozhodnutím ze dne 15. 11. 2014 vyhověno. Manželka a dvě děti stěžovatele mají na území České republiky povolen trvalý pobyt.

K první podmínce Nejvyšší správní soud uvádí, že v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, dospěl k následujícímu právnímu závěru: *„Je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.) netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“*

Stěžovatel uvedenou újmu tvrdil a Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedená újma je nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Nelze totiž bez dalšího dovozovat, že by přiznání odkladného účinku v tomto případě vůbec mohlo jiným osobám jakoukoliv újmu způsobit. Ačkoliv ze správního spisu

pokračování

vyplývá, že začátkem roku 2016 manželka s dětmi odjela do Vietnamu a nevědělo se, jak dlouho tam ještě budou, protože se stará o nemocnou matku stěžovatele, soud nyní nemůže předjímat, zda v mezidobí nedošlo k návratu rodiny stěžovatele do České republiky, kde mají povolen trvalý pobyt. První podmínka je tak splněna.

K druhé podmínce zdejší soud uvádí, že neshledal, že by v daném případě bylo posečkáni s výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Stěžovatel nebyl vyhoštěn z důvodu nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu nebo narušení veřejného pořádku závažným způsobem, nýbrž z důvodu, že na území ČR pobýval bez platného víza a opakovaně porušoval právní předpisy. Druhá podmínka je tudíž také naplněna. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že jsou splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud připomíná, že odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu, ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotyčné řízení před krajským soudem vedlo. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti v této věci se tedy až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem pozastavují účinky žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu